

בעזרת השם יתברך

ספר

אכילת בשר הלכה למעשה

חלק ו'

יעא לאור על ידי

"וועד הכשרות דהתאחדות הקהילות"
בנשיאות הנאון הצדיק מהאלמין שליט"א

יעא לאור על ידי

הוצאת אמונה

שנת תש"מ פה ברוקלין נוא יארק

פרק א'

תויות (פלאמבעס)

א. מאחר ושוחטים בהמות אחד אחרי השני, עובדים הפועלים על הרבה בהמות יחד, ועוד לפני שקובעים בבירור על ידי הבודק חוץ שהבהמה כשרה כבר חילקו את הראש וחלקים אחרים לפועלים בכדי לעבוד עליהן.

ב. מוכרחים לשמור ולאחוז חשבון בכדי לוודאות איזה לשון שייך לאיזה ראש, ואיזה ראש שייך לאיזה איברים, כשהבודק חוץ כותב על הלוח שהסירכה של בהמה מסויימת טריפה, או שהיא אינה חלקה, אז חייב מדביק התויות לבדוק איזה ראש שייך לאותה בהמה וכן לחפש את החלקים על מנת להוציא אותה ממעגל הכשרים או החלקים, ולהטריף אותן.

ג. בגלל ההמולה והרעש הגדול השורר במשחטה ניתן למשל למצוא לשון שמצויין עליה טריפה, כשחלקים אחרים של אותה בהמה מצויין עליהן כשרה.

ד. מדביק התויות הוא זה האחראי שרק הכשרות או החלקות יודבק עליהם התויות וזאת רק לאחר שהבודק אישר לו שהבהמה חלקה או כשרה אז הוא מדביק את התויות, וכאן קיימת בעיה גדולה מאחר ומדביק התויות הוא אדם קל והדבר גורם לבעיה נוספת.

בחלק מן המקומות מדביקי התויות הינם גויים, ברוב השחיטות החלקות שומרי התורה ומצוות הינם אלו שמניחים את התויות.

ה. אין בכלל שום פיקוח על מדביקי התויות, הרב המכשיר והמשגיח שלו אינם נושאים בכל אחריות על התויות, לא מנהלים חשבון כמה יש, בכמה השתמשו, וכמה נשארו, הבעל הבית לבדו מזמין את התויות, הוא שומר עליהן במשרדו הפקר, זה שמניח את התויות (שלכאורה צריך להיקרא המשגיח ולדאבוננו הוא עובד פשוט) הוא לוקח כמה שהוא רוצה ומתי שהוא רוצה, ידוע שהבעלי בתים בעצמם שמים את התויות מתי שהם רוצים ועל

ה אכילת בשר הלכה למעשה

מה שהם רוצים, וישנם גם קצבים רבים שיש להם תוויות.

ו. בכמה מקומות מונחות התוויות בצורה מופקרת במשחטה, זה חפשי לכל מי שרוצה לקחת, נדמה שהתוויות מיועדות רק למראית עין כשעליהן פיקוח מתרשל.

ז. כשמעמיסים את הבשר על המשאיות למשלוח, אין שם אף אחד בכדי שיבדוק וישמור שמעמיסים רק את הבשר שנשחט ונקבע ככשרה.

ח. אין להתרשם מתעמולה שונה הקוראת לאכול בשר כשר, ושהבשר הינו "גלאט כשר למהדרין מן המהדרין", על הציבור לדעת שזו רק תעמולה מסחרית בכדי לסנוור את ההמון, כי מי שמכיר את תבנית המשחטה יודע שבאותה שיטה שוחטים כל סוגי הבשרים.

ידוע שעל מודעות בעיתונות אין לסמוך כלל כי הם מלאות בשקרים, ומנוצלים לאינטרסים של ביזנס, כי בשביל כסף ניתן היום לפרסם הכל (וכלל גדול אמרו

בהלכות מודעות "כל המרבה לשלם הרי זה משובח".

פרק ב'

בקירור (פריזידער)

לאחר שמניחים את התוית על הבהמה מכניסים אותה לקירור ל-21 עד 42 שעות, את הבהמה עוטפים במטפחת ענקית, סביר להניח שהמטפחת סופגת בתוכה הרבה מלח הגורמת לשאלה של נמלח ללא הדחה, רוב השחיטות חלק מקפידים שהמטפחת לא תוכל לספוג מלח.

פרק ג' הובלה (דעליווערי)

הבשר מגיע לסוחר או לאטליו כשעדיין אינו מלוח, בעל האיטליו מכשיר בעצמו את הבשר, רוב הבשר החלק מגיע לאטליוזים תוך שלשה ימים.

אך ישנן גם שחיטות חלקות שהעברה מהמשחטה לאטליוזים לוקחת יותר משלשה ימים, וזאת בגלל המרחק בין המשחטות לאיטליוזים או לסוחרים, או בגלל סיבות אחרות, ואז כבר לא עוזרת המליחה (שו"ע יו"ד סימן ס"ט סעיף י"ב) ולדאבונינו ככה זה נמכר.

פרק ד'

שיווק

א. לא כל הסוחרים הם שומרי תורה ומצוות, אין להם בכלל נאמנות.

ב. ישנן סוחרים שומרי תורה ומצוות כאלו שמוכרים בשר טריפה ר"ל.

ג. ישנן שוחרים שומרי תורה ומצוות כאלו שעוסקים בבשר חלק וגם עם כאלו שאינן נחשבים לחלק הקוראים לעצמם "כשר", הם טוענים שהבשר שאינו חלק נמכר אך ורק בשביל כאלו שאינם מדקדקים לבשר החלק. לסוחר אין כל נאמנות על הבשר, הוכח לנו ממקרים רבים שאפילו בעלי אטליזים המוכרים רק חלק קיבלו בשר בלי חתימת חלק, הבשר הוחלף אצל הסוחר.

ד. אפילו אלו שעוסקים אך ורק בבשר חלק מוכרים (כולם ללא הבדל) מספר סוגי בשר חלק, הקונים המהדרים על שחיטה מיוחדת או משחיטה של קהילה מיוחדת, אינם יודעים שהבשר שהם מקבלים יתכן

והיא משחיטה אחרת, ולא מהשחיטה שהם מיחלים לה.

ה. כבר תפסו מספר סותרים שמוכרים ממש בשר טריפה בתור כשרה, על סוחר כזה אין שום נאמנות (יור"ד סימן קי"ט סימן י"ט).

פרק ה' אטליזים

א. ישנן אטליזים שאין להם השגחה, וחייבים לסמוך על הבעל הבית הנקרא שומר תורה ומצוות.

ב. אלו שיש להן השגחה של רב אין להן השגחה תמידית בכדי לבדוק את הסחורה המגיעה מהיכן היא מגיעה, וכן איך מכשירים שם את הבשר וכן איך מנהלים את האטליז.

ג. אותן האטליזים שיש להם השגחה תמידית, הבעל הבית הוא זה שמשלם למשגיח, וממילא הוא לגמרי תלוי בו בגלל

פרנסתו. הקהילה היא זו שחייבת לשלם למשגיח מקופת הקהילה ועליהם להיות הבעלי בתים שלו. הקהילה אסור לה שתהיה שותפה בבית המסחר של הבשר.

ד. אם רואים על האיטליז מודעה שבה נאמר שלאטליז זה ישנה השגחה של רב פלוני אין הכוונה שהרב הוא זה שנותן את ההשגחה על השחיטה, הרב בוודאי אף פעם לא היה במשחטה, ואינו יודע כלל איך נראית השחיטה כאן בארצות הברית (ראה בשאלות ותשובות באריכות). ההשגחה היא רק על המליחה, ניקור, וכדומה, ברוב המקרים זו רק הודעה שהוא מכיר את הבעל הבית, ושהבעל הבית הוא זה ששואל אותו שאלות בענין הניקור והמליחה וכדומה, הוכחה יש לכם שההשגחה היא רק על ההכשרה, מהעובדה שחלקם הגדול של הרבנים המכשירים בעצמם אינם אוכלים מאותן האטליזים, הם שוחטים לעצמם ואינם סומכים על בעלי האטליזים (זה לבד זורק צל כבד על כשרות השחיטה).

יא   אכילת בשר הלכה למעשה

ה. הרבה פעמים שולח בעל האטליז את הבשר לקונה דרך גוי, במקרה זה זקוקים לחותם בתוך חותם, וכידוע אף אחד אינו שומר על כך.

ו. קורה שהבעל הבית משאיר את הגוי לבד באטליז, במיוחד בלילה אחרי שהבעל הבית הולך הביתה והסחורה עדיין לא מוכנה עבור הקונים, הבעל הבית מוסר את המפתחות לגוי זה ששולח את הסחורה (דעליווערי).

גם מביאים בהרבה בתי עסק את הבשר לפנות בוקר (והמפתח נמצא אצל הגויים), הם מכניסים את הבשר למקרר, ששם יש בשר ללא חותמות.

הרבה פעמים שולחים בשר לאטליזים ללא חותמות ברורות, והיכן שלא קיימת השגחה אין מי שיסתכל על הסחורה.

על כל החסרונות שהזכרתי קודם קיים האיסור של בשר שנתעלם מן העין, שהוא אסור על פי שו"ע סימן ס"ג.

א. גלוי וידוע לכל בן תורה שאיסור חלב בבשר בהמה הרבה יותר חמור מנבילות וטריפות, שהוא באיסור כרת ר"ל.

ב. לכן בדור העבר דקדקו מאוד ופקחו עין על כל מי שמינו אותו למלאכת הניקור, שהוא יהיה ירא שמים גדול ובקי במלאכה וכפי שמאריך החפץ חיים בספרו (נדחי ישראל פרק ל').

ג. הרבי ר' יונתן (כרתי סימן ס"ה ס"ק ט"ז) כותב שלא יסמכו בניקור רק על בקי וירא שמים מרבים ומיום שלמדתי הלכות ניקור לא סמכתי על מנקר רק על מה שאני בעצמי ניקרתי "ורק ממעשה ידי אכלתי".

ד. היסוד ושורש העבודה כותב: ובמיוחד צריך להיות זהיר במקום שהוא אינו יודע ואינו מכיר את המנקר אם הוא ירא ה' מרבים, ובקי טוב בהלכות ניקור כי המכשול הזה הולך וגדל, עכ"ל.

ה. המנקר היה חייב לעמוד למבחן ולקבל כתב הסמכה שהוא יודע ומכיר וראוי להיות מנקר, והיה חייב להיות רגיל, והיו

בודקים אחריו אם הוא אינו משאיר חוט או קרום, כי מלבד החלב שיש עליו איסור כרת יש חלב שעל הקרב והכסלים וחלב שעל הכליות וכו', וכן יש חלב שהוא אסור מן התורה חלב שעל הקיבה או על הדקין, וכן עוד קרומים או חוטים שהם אסורים בשל איסור חלב.

ו. אם מצאו לאחר הניקור חלב בגודל של שעורה היו מעבירים אותו, ואם היו מוצאים כזית של חלב היו מכין אותו מכת מרדות והעבירו אותו וזאת גם אם הדבר נעשה בשוגג (יו"ד סימן ס"ד).

ז. האיסור של חלב הוא הרבה יותר חמור מאזהרות אחרות הנאמרות בתורה כי באיסור חלב אז גם בשיעור שהוא קטן מכזית שההנאה שלה הוא לדקה אחת בלבד הדבר גורם לפגימות שכאלו שהוא נקרע מהשורש הנשמות שלו רח"ל והוא וילדיו נענשים על כך.

ח. כיום מרבית המנקרים הם אנשים פשוטים מגולחים (המתגלחים אולי בתער), עמי ארצים ובורים, כשאין להם כלל כתב קבלה על הניקור, ואין להם

מושג בהלכות ניקור, על כן על כל אחד להיזהר מאוד שאפילו בשר שהוא יודע שהוא כשר, עליו לוודא קודם מי היה המנקר של אותו הבשר, והאם סדר הניקור של הבשר היה כהוגן - **(כי חלב הוא כל כך חמור כמו חמץ בפסח ואכילה ביום הכיפורים)**.

ט. כיום בארצות הברית לדאבוננו הכל הפקר, המנקרים, הסוחרים וכו', אין שום פיקוח וביקורת.

